

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Sase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 5 Dolari.
Abonament de sprijin 5000 Lei

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
cm. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Dreptul neamurilor mici

Iată o problemă care s'a pus și stăruie în discuție de un timp încoace, nu din vreun interes academic, ci în urma manifestării tot mai fățișe a intențiilor unora din neamurile mari de-a anexa teritoriile popoarelor mici și de-a le desființa pe acestea de pe fața pământului. Apetiturile acestea vizează în special câteva regiuni ale Europei, unde între neamurile mari se găsesc ca niște tampoane o seamă de asemenea neamuri și țări mai mici. De aceea problema se pune în legătură cu organizarea viitoare a Europei și discuția se poartă asupra întrebării în ce măsură depinde viitorul Europei și al păcii din ea de menținerea sau de desființarea statelor mici.

Neamurile leviatanice, a căror foame de teritorii nu se mai poate stăpări, aduc în sprijinul poftelor lor de acaparare, argumentul că neamurile și Statele mici sunt numai prilejuri de conflicte și de războaie între Statele mari între cari se găsesc, făcându-se avangărzi când ale unuia când ale celuilalt dintre uriașii vecini împotriva celuilalt. Și atunci susțin că anexarea acestor mici State limitrofe le este necesară pentru a-și constitui un cordon de siguranță la graniță.

Argumentul este însă numai pretext. Cordonul de siguranță și-l pot forma respectivele State mari chiar dintr-o anumită zonă de margine a teritoriului lor și nu vedem cum după anexarea unor teritorii cari le despart de un vecin mare, s'ar evita conflictele cu acela, fie din pricina Statului care le-a anexat căruia i se trezesc alte poftă de cucerire, fie din a celuilalt care ar socoti că și el este în drept să pretindă întinderea sa peste teritoriile alogene ocupate de vecinul său.

Dimpotrivă orice minte sănătoasă își dă seama, că deabia prin consimțirea din partea tuturor a unei cât mai depline libertăți și suveranități pe seama micilor State tampon, se pot evita conflictele, nemaexistând motive de gelozie între vecinii din ambele părți ale micilor națiuni. Viitorul de pace al Europei atârână nu de slăbirea suveranității micilor State, ci de consolidarea ei în forme definitive, fixate pentru totdeauna. Elveția ne este un exemplu al marelui contribuții pacificatoare pe care un Stat mic definitiv consolidat în conștiința neamurilor vecine o poate aduce între ele.

Europa este un organism de State. Aceasta este ființa ei politică. În aceasta constă varietatea ei în unitate și caracterul ei organic. Ea ar înceta să mai fie alcătuită dintr-o superioară care este, dacă ar deveni un conglomerat care vrea să fie unitar prin desființarea varietății și a articulațiilor organice.

Organismul omenesc ar deveni un morman de oase, dacă, dispărând arti-

culațiile dela încheieturi, oasele ar începe să se frece direct între ele.

Națiunile mici împlinesc o funcție esențială în menținerea Europei organice, adică a Europei pur și simplu.

Nu se uită, în ultimul timp, nici o ocazie să li se amintească Statelor mici că trebuie să aibă în vedere că o suveranitate absolută este o imposibilitate pentru noile experiențe politice și spirituale ale omenirii. Desigur așa este, dar de ce uită a-și aminti acest lucru și Statele mari între ele? În lumea individuațiilor nu aflăm nicăieri mai multă independență pe seama idivizilor mari ca pe seama celor mici. Orice Stat trebuie să țină seama, în exercițiul suveranității sale, de celelalte. Dar nu vedem de ce ar trebui să fie mai limitată suveranitatea Statelor mici decât a celor mari, mai ales când este vădit că oricum și-ar exercita libertatea cele din urmă nu sunt în măsură să producă atâta rău ca cele mari. E drept că Statele mici nu sunt în stare prin ele înseși să-și apere atât de efectiv suveranitatea față de apetiturile celor mari, așa cum nici viața micilor nu se pot apăra atât de deplin de cele mari. Dar le apără și pe unele și pe altele o lege a firii. Căci o desființare pe toată linia a lor, are repercursiuni dezastruoase și asupra celor mari. Iar națiunile fiind entități spirituale, libertatea celor mici poate fi consolidată prin consensul celor mari, în temeiul intereselor lor ce se ciocnesc întreolaltă.

Am vorbit de caracterul organic al Europei, gândindu-ne mai mult la aspectul politic al organicității sale. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere aspectul spiritual al acestei organicități. Acesta din urmă ne înfățișează Europa ca un organism de structuri spirituale. Structurile spirituale nu se măsoară cu metrul. Valoarea lor nu stă în cantitate. Fiecare structură spirituală își are valoarea și legitimitatea, în originalitatea ei. Fiecare neam, mic sau mare, reprezintă o asemenea structură. Și cum un organism de structuri atârână, atât ca întreg cât și în oricare din structurile sale parțiale, de fiecare structură ce intră în alcătuirea lui, orice neam desființat sau mortificat prin restrângerea libertății lui de manifestare spirituală, se răsfrânge defavorabil asupra spiritualității întregii Europe și a fiecărei națiuni în parte. Dacă bogăția și puterea spirituală creatoare a fiecărui individ omenesc e în funcție de bogăția celorlalți între cari trăiește, același lucru se întâmplă și cu popoarele.

Progresul în duh e o operă comună, ecumenică a neamurilor, ca și mântuirea lor. Așa a voit Dumnezeu să fie spre evitarea egoismului și mândriei.

D. STĂNILOAE

Eshatologism desechilibrat și echilibru moral

Sub apărarea tot mai grea și mai amenințătoare a evenimentelor în plină desfășurare, sufletul omului vibrează intens și uneori dramatic de gândul și așteptarea nerăbdătoare a parusiei și a sfârșitului lumii. Nu-i vorba aici de binecunoscutul eshatologism bolnav al spiritualității sectare, care îmbată lumea cu mirajul iminenței a doua venituri a Mântuitorului, ci de încordarea eshatologică desechilibrată pe care a produs-o în inimile unor mădulare ale Bisericii noastre, înspăimântătoarea desfășurare a evenimentelor pe cari le trăim.

Ar fi, desigur, o greșală mare dacă am uita cu câtă nerăbdare așteptau primii creștini parusia Domnului și dacă am încerca să contestăm dreptul sufletului uman, stăpânit de dorul deplinătății integrale, de a-și manifesta neastâmpărul după unirea cât mai de grabă cu Mântuitorul în viața de dincolo de mormânt. Acest dor aprins de descătușare din pământesc și de săltare în veșnicie, pe care Fer. Augustin l-a tălmăcit clasic în cuvintele: »Ne-ai făcut înșpre Tine, Doamne, și neliniștită este inima noastră până va odihni în Tine«, a stăpânit spiritualitatea primilor adevărați creștini, și nu altceva. El a fost dublat de admirabilul eroism mucenicesc și moral, pe care l-au dovedit primii creștini în frunte cu sf. Vasile cel mare, care a răspuns împăratului Valens ce-l amenința cu moartea: »Moartea? De ea nu mă tem. Mă voi uni mai curând cu Ziditorul, pentru care trăiesc«.

Dacă acesta ar fi cazul și acum, n'ar fi decât să ne bucurăm că suntem pe linia spiritualității autentice creștine. Fără să contestăm faptul prezentei unei atări echilibrate încordări eshatologice în sufletul unora din fiii Bisericii noastre, trebuie să mărturisim sincer că cei mai mulți suntem stăpâniți de frică și disperare în fața chipului actual al lumii, în cel mai bun caz suntem sătui de greutate și neajunsurile vieții de azi și am vrea să sfârșim odată, într-un fel sau altul, cu ea. Ba unii, stăpâniți de curiozitatea și exaltarea specifice sectarilor, încearcă să descifreze și interpreteze cu pasiune »semnele timpului« și să se lase chinuți de întrebarea: Când anume, în ce zi, va veni Domnul, ca să pună capăt calvarului nostru?... Așa fiind, nu putem spune că suntem întru totul pe linia conduitei primilor creștini și de aceea se impune o serioasă redresare a acestui eshatologism desechilibrat.

Antidotul moral al acestei stări bolnăvicioase nu poate fi altul decât mărturisirea corectă a ideii parusiei cu toate evenimentele legate de ea, și trăirea în duhul eshatologismului autentic creștin, îmbinată cu echili-

brul și eroismul moral al celor dintâi creștini.

Cea dintâi latură a numitului medicament moral n'o putem realiza decât prin adevărată interpretare a cuvintelor Domnului în această privință. Mulți știu că Domnul ne-a vorbit destul de detaliat (în sensul de suficient pentru mântuirea și fericirea omului) despre parusia Sa și despre semnele sfârșitului lumii, dar prea puțini știu care-i sensul adevărat al acestor spuse. E adevărat, că vremurile de azi prezintă în parte fizionomia unor vremi apocaliptice (Cf. Mat. XXIV, 1—26; Marcu XIII, 5—26; Luca XXI, 8—33; Apocalipsa VI, 12—17, IX, 6 și altele), dar faptul acesta nu însemnează nicidecum că sfârșitul lumii e în mod cert la ușă. Căci nu trebuie să uităm deloc că enunțările eshatologice ale Domnului sună în sensul că nici atunci, când multe din semnele sfârșitului vor fi date, nu va fi sosit ziua parusiei: »Vedeți să nu vă spăimântați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu va fi sfârșitul« (Mat. XXIV, 6) sau: »Toate acestea sunt începutul durerilor« (Mat. XXIV, 8). Prin urmare, toate respectivele evenimente sunt desfășurarea cursului lumii, dar nu sfârșitul.

În loc de a ne pierde vremea cu interpretări fantastice și cu calcule zadarnice ale »semnelor timpului«, să ținem mereu treaz în conștiință adevărul că venirea a doua a Mântuitorului va fi pe neașteptate și fulgerătoare. (Vezi Mat. XXIV, 27, 37-41; Luca XVII, 24, 26-32, 34-37). Deși Mântuitorul ne-a spus: »Când veți vedea acestea toate, să știți că (a doua venire) aproape este, lângă ușă« (Mat. XXIV, 33) — cuvinte cari contrazic în aparență alte spuse ale Sale (cf. Mat. XXIV, 6 și 8) — totuși ne-a încredințat că nu-i este dat omului să știe momentul exact al parusiei: »Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl« (Mat. XXIV, 36). Sensul adevărat al acestor cuvinte este că, deși Domnul, ca Dumnezeu adevărat, cunoaște momentul parusiei Sale, totuși, ca trimis al lui Dumnezeu-Tatăl, El n'are — în interesul mântuirii noastre — să ne comunice acest moment. Minunată rânduială și negrăită înțelepciune divină a pedagogiei mântuirii noastre!... Tănuirea momentului parusiei nu urmărește altceva, decât să ne țină în continuu dinamism duhovnicesc și în neîntreruptă strădanie după desăvârșire: »Priveghiați...« (Mat. XXIV, 42), »Fiți gata...« (Mat. XXIV, 44), »Priveghiați dar... ca nu cumva venind fără de veste, să vă afle dormind« (Luca XIII, 35-36).

De înțelegerea corectă a acestei chemări și de conformarea totală față

Liturgie arhierească la Rășinari

Duminecă, în 23 Ian. c., I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, P. S. Sa Nicolae Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului, însoțit de cons. E. Cioran, I. Grovu, de diaconii I. Circov și S. Macarie, au slujit Liturgia arhierească în biserica cea mare din Rășinari, împreună cu preoții locali.

I. P. S. Sa Mitr. Nicolae, ca profesor încă, urmând pașii marelui Mitr. Andrei, adeseori cerceta această comună vestind cuvântul evangheliei. «A doua zi, după hirotonia sa întru arhieru, la 31 Mai 1920, a ținut, la început de păstorie, se închinunche la mausoleul care adăpostește osemintele neuitatului Mitropolit. De atunci I. P. S. Sa adeseori a descins în mijlocul Rășinarenilor, ca arhieru, pentru a sluji Liturgia arhierească, a vesti cuvântul Domnului, a împărtăși arhiereasca binecuvântare poporului dreptcredincios, sau făcând poimeniri pentru marele Mitropolit Andrei.

Mai ales în vremuri aspre ca cele pe cari le străbatem, sufletul păstorilor simt necesitatea lăuntrică de-a se apropia cu smerenie de cel care au condus destinele neamului în alte vremuri asemănătoare, la biruință, la mântuire, prin multe și mari osteneți.

Prezența I. P. S. Mitr. Nicolae, a P. S. Nicolae al Clujului la cucernică rugăciune prin slujirea Liturghiei arhierești, lângă mormântul Mitropolitului Andrei, credem, că e de prisos a o tălmăci.

Preoțimea locală în sunetul clopotelor a primit pe înalții ierarhi la in-

de ea, depinde mântuirea și fericirea noastră. De aceea să ne ferim cu grije de a trăi după deviza: Sfârșitul e aproape, să profităm cât mai intens de ultimele clipe, smulgându-le toate desfătările trupesti! Să nu ne lăsăm absorbiți și compleșiți de grijele războiului și ale pământului, uitând cu totul de grija sufletului! Dimpotrivă, să ducem o viață curată și trează: »Luați aminte de voi înșivă, ca să nu se îngreueze inimile voastre de mâncare și de băutură peste măsură și de grijele lumii și fără de veste să vină asupra voastră ziua aceea« (Luca XXI, 36). Să îndepărtăm dela noi eshatologismul desechilibrat ca pe unul care trădează îmbătrânire și lipsă de vigurozitate vitală. În locul fricii și a desnadejdi în fața evenimentelor, să punem optimismul, seninătatea și eroismul mucenicesc al primilor creștini. »Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții« (Apoc. II, 10). Să nu uităm înțelesul și chemarea ce se desprind din cuvintele Domnului. »Cine va căuta să-și mântuiască sufletul, îl va pierde și cine îl va pierde, îl va învia« (Luca XVII, 33).

Pentru adevăratul creștin, ziua parusiei e totdeauna aproape și de aceea el își randuiește viața ca și când mâine a fi această zi. Pentru el, sfârșitul lumii poate veni oricând.

Adevăratul creștin e gata oricând pentru orice jertfă, pentru orice trudă, pe care le așteaptă cu echilibru sufletesc, cu încredere și seninătate, bineștiind încredințarea ce ne-a dat-o Domnul: »Și păr din capul vostru nu va pieri. Prin răbdarea voastră vă veți mântui sufletul« (Luca XXI, 18-19).

În concluzie, să ne străduim a călca pe linia zugrăvită mai sus și să ne ferim a cădea în starea de pierduți în citirea »semnelor timpului«, pe care o dojenește Mântuitorul cu cuvintele: »Vai vouă... că închideți împărția cerurilor înaintea oamenilor, că voi nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați«. (Mat. XXIII, 14). Aceasta este singura atitudine cu adevărat creștină în fața vremurilor de azi!

Preot Dr. CORNELIU SĂRBU

trarea în biserică, cu sf. Evangheliile și Cruce, de unde îmbrăcați în mantile arhierești, au intrat în sf. biserică, slujind Liturgia. Poporul, luând cunoștință de sosirea înalților ierarhi, au umplut biserica, așa cum obicinuiesc să o cerceteze la sf. slujbă. E o mare bucurie și mulțumire sufletească să ai în față o pădure de oameni, pe fii tăi sufletești cu mic cu mare în cucernică ascultare și împreună rugăciune. Răspunsurile liturgice au fost date de corul mixt al Soc. »Sf. Gheorghe« sub conducerea inv. Stan Severin.

La sfârșitul sf. Liturghii, I. P. S. Sa a tălmăcit din scaunul arhieresc timp de o oră, adâncul înțeles al întâlnirii Mântuitorului cu vameșul Zacheu, mănecând dela cuvintele: »Fiul omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut« Luca 19, 10. Tălcuirea magistrală cu pilde și asemănări o redăm pe scurt în următoarele:

A înfățișat conștiința adormită a vameșului Zacheu, întâlnirea cu Mântuitorul, intrarea în casa vameșului, mântuirea omului păcătos, arătând că odată cu intrarea în casă, a intrat și lumina cerească, care a luminat conștiința adormită, căci Dumnezeu a lăsat pe om nu ca să fie încătușat de întunec, ci ca să trăiască în lumina liberă a păcii, a dragostei, a virtuții. Lumina aceasta e lumina dragostei către Dumnezeu și către aproapele. În continuare a înfățișat urzirea acestui cumplit războiu, a cărui pricină este mult mai adâncă, ea, nu poate fi atribuită unuia sau altuia din conducători, ci pricina cea mare este păcatul oamenilor, păcatul tuturor. »Nu trebuie însă se disperăm, la cărma lumii stă Dumnezeu și așteaptă ca omul să i urmeze voia lui cea sfântă.

»Iată de ce am venit la voi — zice I. P. S. Sa — să priviți vremile și grăurile acestor vremi grele să le folosiți și să vă întoarceți către Domnul nostru Iisus Hristos, să vă hotărâți a urma voia lui cea sfântă. Cel ce poartă în suflet chipul lui Hristos, acela își tălmăcește viața și trăind cu El, va simți cu El »Căci a venit Fiul omului să caute și să mântuiască pe cel pierdut«. Păcatele care stau în calea întâlnirii cu Hristos sunt multe: zavistiile, răzbunările, procesele, neînțelegerile familiare, sudalmele, lăcomia. Locul acestora să-l ia înfră, dragostea unul către altul, ca fiecare creștin să fie, să devie un Mântuitor, cu sfatul și cu fapta pentru semenul său. Astăzi ne stăpânește un singur gând mare, pe care toți îl știți: să ne ajutăm neamul ca să se poată înfăptui dreptatea pentru toți!.

»Am bucuria de a fi venit lângă mormântul lui Șaguna împreună cu P. S. Nicolae al Clujului, am venit să facem sf. Liturgie înaintea noastră, să l încredințăm de toată dragostea, de simțămintele calde și să-l asigurăm că stăm alături cu rugăciunile voastre, ca Dumnezeu să-i ajute să poată păstori turma pe care o ocrotește cu toate darurile și comorile pe care le poartă în sufletul ei. Din înălțimi Dumnezeu să ocrotească tronul, Țara și neamul ca să putem auzi și noi: astăzi, s'a făcut mântuire casei acesteia...«

Urcând același scaun, de unde adesea vorbia Mitropolitul Andrei, P. S. Sa Nicolae al Clujului a spus în rezumat următoarele:

Am ascultat luminatul cuvânt al I. P. S. Sale și ne-am mângăiat sufletul, căci în fața ochilor noștri a trecut Mântuitorul, așa cum a trecut în fața lui Zacheu, Dumnezeu să fie milostiv și cu noi și să-l rugăm să rostească cuvântul de slobozire: Astăzi s'a făcut slobozire sufletului nostru...

P. Sf. Nicolae al Clujului torcând mai departe firul învățăturilor sfinte, amintește de poveștile date de apostolul Pavel lui Timotei, când spune: Dumnezeu e al tuturor oamenilor, dar mai

Crâmpree din războiul sfânt

Depănând firul amintirilor îmi apare aievea chipul ingereșc, aproape de copil, al Slt. erou Ion Nicula, originar din Sibiu, fiul conducătorului cooperativei »Andrei Bărbăntu«, și lacrimile mă năpădesc, — era copilul meu sufleteș drag.

Supus și ascultător, îndeplinea misiunile cele mai grele fără șovăire, fiecare ordin constituia pentru el o poruncă de datorie sfântă.

Tânăr și entuziast tremura de nerăbdare să pornească în fruntea plutonului care-l iubea ca pe un frate bun și iubitor. Era camaradul lor și nu rare ori l-am văzut cu lacrimi în ochi suferind alături de ostașii lui dragi, când îi murea vre-unul. În aceste momente era cu totul transfigurat.

Erăm la Kiev în peninsula Kerci, în ziua de 6 Mai 1942, în prețuia ofensivei. Slt. Nicula cu plutonul lui de transmisiuni primise misiunea să facă legăturile telefonice între linii, posturile batalionare și postul de comandă al regimentului.

Artileria grea sovetică bătea vrășmaș, scormonind pământul, și în ploaia de schije și proiectile senin își îndeplinea misiunea sfidând moartea.

În ziua de 9 Mai pornește însoțit de 2 subalterni spre cota 25,3 în fața liniilor noastre, să instaleze un telefon la un post de observație înaintat. Misiunea era grea și periculoasă, mai ales că ne găseam în câmp deschis, și această blestemată cotă predomina toată situația.

Pornește prin bălți și lacuri descoperite și bătut cu armele automate de inamic, reușește să îndeplinească

ales al celor credincioși. Ca părinte iubeste mai ales pe cei cari umblă în căile Domnului, pe oamenii cari fac voia lui Dumnezeu.

Cea mai cuceritoare predică, însă, o țin morții. Avem aci osemintele neuitatului Mitropolit Șaguna, acela care și-a iubit turma până și după moarte și a dorit să fie în mijlocul ei. Această iubire ne-o predică și de dincolo de mormânt. Să iubim pe Dumnezeu, apoi pe marii noștri morți, și pe acei cari ziua și noaptea se cugetă la izbăvirea credincioșilor. De nicăiri nu predică mai cu folos Mitropolitul Șaguna, ca de aici.

Mulțumește I. P. S. Sale că i-a dat prilej a fi în fața osemintelor Mitr. Andrei, pe care îl roagă cu toată smerenia să mijlocească la Fiul lui Dumnezeu, ca să ne izbăvească neamul nostru și toate neamurile cari s'au încăerat din pricina păcatului.

Rășinărenii, mai au un mare suflet care grațiește din mormânt... Să ne ajute Dumnezeu să putem călca pe urmele celor doi uriași conducători ai neamului nostru, a celor doi morți cu trupul, dar vii cu sufletul lor.

Iată o salbă de mângăritare înșirată pe firul nădejdi de în. ierarhi, pentru cine are urechi de auzit...

În fața mausoleului s'a rostit o ectenie pentru odihna marelui Mitropolit Andrei.

A fost o zi de praznic duhovnicesc pentru dreptcredinciosul popor din Rășinari, zi neuitată, căci s'a adăpat din apa cea vie pe care le-a dăruit-o atât de magistral înalții și iubii noștri arhierii. Au reînviat vremile de altădată când le vorbea din același loc Rășinărenilor, Mitr. Șaguna. Mare le-a fost bucuria și adâncă mângăierea revărsată în sufletul lor.

După plecarea înalților Chiriarihi spuneau: Așa nu ne-au mai vorbit niciodată... De astădată în chip deosebit și tainic s'au întâlnit privirile între păstori și turmă și s'au contopit simțirile pentru același gând mare, a cărui realizare toți îl dorim și nădăduim.

misiunea și se întoarce la postul de comandă, plin de noroi de nu i se vedeau decât ochii strălucind de fericire că și-a făcut datoria.

A fost decorat cu coroana Rôm. cu sp. și p. de virtute militară cl. V și felicitat de comandant.

Trecem în Caucaz, și Slt. Nicula ia comanda companiei de pionieri în locul Slt. Murșescu Iustin, care fusese rănit grav în atac.

Nu puține au fost atacurile când în fruntea companiei sale pornea sub ploaia de gloanțe în iureș nebun pentru ca teafăr să-mi iasă înaintea. Părea fermecat, de credeai că gloanțele-l ocolesc.

Iată-l la »poziția Albastră«, alături de eroul Palaghiță, sub comanda căruia era.

A'acă în fruntea companiei în ziua de 9 Mai 1943, pătrunde în liniile dușmane, pune în debandadă pe dușman, — dar un proiectil antitanc îl lovește în frunte, cade pe spate cu pistolul mitralieră în mână, privind cerul care-i ajutase cu prisosință până atunci, rămânând strajă pe veci și simbol de vitejie românească pe meleagurile Caucazului.

Demn urmaș al strămoșilor lui ardeleni și-a jertfit sângele pentru libertatea patriei, și-a scris numele cu litere de foc și de sânge în cartea neamului, pe care la iubit ca adevărat erou.

Pr. Cpt. Gh. Turcu
conf. Rgt. 94 Inf.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Februarie 1944

1. În fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂, Utrenie și în continuare Sfânta Liturgie. În fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie »Acatistul Maicii Domnului«.
2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8¹/₂, Utrenia, iar la ora 9¹/₂, Sfânta Liturgie. La liturgie cântă »Corul catedralei«, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. Marți în 2 Februarie 1944, »Întâmpinarea Domnului« servesc: Prot. Mihail Neagu, Cons. Gheorghe Secaș și Pr. Ștefan Morariu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gh. Secaș. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: prot. Mih. Neagu.
4. Duminecă în 6 Februarie 1944, servesc: prot. Mihail Neagu și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Ioan Circov și Dr. Grigorie T. Marcu. Predică: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: preotul Dr. Ioan Chioariu, dela parohia Sibiu-Interior.
5. Duminecă în 13 Februarie 1944, servesc: prot. Mihail Neagu; Nicodim Belea Dumitru Călugăr; diaconii: cons. Alexandru Popa și Simion Macarie. Predică: prot. Mihail Neagu. La Oastea Domnului predică: Ioan Albu, dela parohia Sibiu-Iosefin.
6. Duminecă în 20 Februarie 1944, servesc: Cons. Ieronim Grovu, Aurel Nanu prof. Mihail Neagu și Ieromonahul Arsenie; diaconii: Anatolie Scurtu și Nicolae Mladin. Predică: Părintele Arsenie. La Oastea Domnului predică: preotul Nicolae Constandin dela parohia Sibiu-Lazaret.
7. Duminecă în 27 Februarie 1944, servesc: prot. Mihail Neagu, Dr. Spiridon Căndea, Gheorghe Secaș și Cons. Aurel Nanu; diaconii Ioan Circov și Nicolae Mladin. Predică: Cons. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Corneliu Sărbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Nu repeta minciunile dușmane! Cu un cuvânt poți să-ți distrugi avutul și familia!

Inalți Ierarhi în mijlocul studențimii sibiene

— O studențime cu ochii la cer —

Frăția Ortodoxă Română a studenților dela Universitatea Cluj-Sibiu [F.O.R.S.] și-a ținut în ziua de 19 Ianuarie, A participat un mare număr de studenți și studente, dornici de a-și afirma și întări credința strămoșască. Cu această ocazie studențimea a avut marea bucurie de a se învrednici de prezența I. P. S. Sale Mitropolitul Nicolae, al Ardealului, a P. S. Sale Episcopul Nicolae al Clujului și a dlui Rector I. Hațeganu.

Ședința începe cu rugăciunea rostită de Păr. Protopop A. Nanu, duhovnicul studențimii, după care studentul medicianist Gr. Gherman, vicepreședintele F. O. R. S.-ului, adresează înalților Ierarhi o scurtă dar bine simțită alocuțiune. Trece apoi la dezvoltarea comunicării sale despre viața plină de virtute a Sfântului Macarie Egipteanul. După ce evocă o seamă de momente caracteristice și pilduitoare din viața acestui Sfânt, accentuează necesitatea afirmării credinței în zilele noastre, nu numai prin simple atitudini formale, ci prin o aleasă ținută religioasă de fiecare clipă. Cere studențimii să participe regulat la sf. Liturghie în Duminici și sărbători și o sfătuiește să nu părăsească cele sfinte de dragul sporturilor. Accentuează necesitatea apariției unui organ de publicitate al F.O.R.S.-ului, iar până atunci îndeamnă studențimea să se folosească de ospitalitatea oferită în coloanele Telegrafului Român. Invită apoi studențimea să ia parte la Acatistele care se vor sluji în fiecare Vineri seara în Capela Mitropolitană.

După această interesantă comunicare urmează meditația trei Olimpia Grusea, studentă în medicină, care în cuvinte calde și mișcătoare coboară în inimile celor prezenți un fior autentic de mistică și poezie, afirmând în deosebi voința studenților din F.O.R.S. de a fi „O studențime cu ochii la cer”.

Studentul L. Nossu, în câteva cuvinte inspirate, mărturisește convingerea că trebuie să urmărim cu stăruință neînfrântă calea lui Hristos, pentru că chiar dacă pământul s'ar prăbuși, noi tot vom birui, prin El.

Păr. Duhovnic A. Nanu îndeamnă studențimea la slujirea Rasei și a Religiei, care sunt cele două componente originare ale substanței românești și cere înalților Ierarhi binecuvântări

pentru propășirea buhovnicească a F.O.R.S. ului.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, după ce a urmărit cu atențiune desfășurarea programului, dăruște studențimii o bogată salbă de învățături părintești, din care reținem câteva idei:

În primul rând I. P. S. Sa declară că este gata să împărtășească cu bucurie binecuvântarea cerută, pentru că studențimea își are un loc bine satorit în inima sa, așa încât nicidecum nu o uită din rugăciunile Sale. Ea îi este cu atât mai dragă, cu cât o vede mai plină de râvnă pentru mântuirea ei sufletească. Numai cine are credința că posedă în el un suflet nemuritor, simte și răspunderea faptelor sale, pentru că nicidecum omul nu este mai răspunzător de faptele sale, ca în fața lui Dumnezeu. Ori unde poți fi reprezentat de cineva? În fața lui Dumnezeu trebuie să te reprezinti singur. Și nu te poți prezenta în fața Lui, decât urmând calea care duce spre El, cale descoperită nouă prin Mântuitorul Hristos. Prin Iisus Hristos înțelegem cu adevărat rostul vieții și valorile ei netrecătoare. Iachee, spunând că binecuvântarea care s'a cerut din partea Sa, o lasă înțelegă „Altcuiva”.

În emoția întregii asistențe P. S. Sa Episcopul Nicolae al Clujului împărtășește întregii adunări arhierescă sa binecuvântare, după care, cu o scurtă rugăciune de încheiere, ședința a luat sfârșit.

Ziua de 24 Ianuarie s'a sărbătorit în Sibiu cu obișnuita solemnitate. În catedrala mitropolitană s'a săvârșit serviciul religios de către un sobor de preoți, în frunte cu P. S. Episcop Vasile al Maramurșului și în prezența I. P. S. Sale Mitropolitul Nicolae al Ardealului, a reprezentanților autorităților locale, și a unei delegații din misiunea militară germană și a grupului etnic german. Dela amvon s'a slăvit actul unirii dela 1859 a celor două principate Muntenia și Moldova, care au stăpânit întinse teritorii dincoace de Carpați. La ora 11 și jum., în sala universitară „S. Bănuț”, dl conf. univ. Ion Breazu, a rostit în fața unei numeroase asistențe, conferința despre Unitatea spirituală românească prin panromânism. Comemorarea unirii s'a făcut în toate școlile din localitate, unde s'a subliniat în accentu însoțite importanța zilei de 24 Ianuarie.

INFORMAȚIUNI

Serbătorirea unui profesor universitar. Un comitet de profesori, inspectori școlari, organizează pentru ziua de 6 Februarie 1944, o solemnitate întru cinstirea profesorului Ion Lupaș. În ziua amintită se împlinesc 25 de ani dela înființarea Institutului de istorie națională, al cărui director este dl prof. I. Lupaș; se va celebra, tot atunci, un parastas, în catedrala mitropolitană, pentru Regele Ferdinand I, fondatorul Institutului. La solemnități vor participa în deosebi foști elevi al sărbătoritului, în semn de dragoste neschimbată, adusă, ilustrului profesor.

Moartea unui protopop. În Mercurea, din județul Sibiului, a încetat din viață, la bătrânețe, venerabilul protopop pensionar Avram S. Pecurariu, după o lungă și rodnică activitate, desfășurată pentru binele bisericii și al neamului. Pierderea sa o deplâng, — pe lângă numeroase rude, soție, fii și fice, nepoți și strănepoți, — toți credincioșii săi fii sufletești pe cari în duhul dragostei i-a păstorit. Regretatul părinte protopop a făcut parte din generația veche a preoților noștri cari s'au deosebit atât prin munca lor pastorală, cât și prin ținerea mereu trează a conștiinței naționale în mijlocul poporului dreptmăritor. Rămășițele pământești ale defunctului s'au așezat spre veșnică odihnă, în 17 l. c., în cavoul familiar din Mercurea. Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!

Darurile Mareșalului Conducător pentru invalizi și orfani. În pavilionul de pe terenul Târgului de mostre al Sibiului s'au distribuit zilele acestea, în cadrul unei solemnități, darurile făcute de Mareșalul Conducător Ion Antonescu și de cercul de recrutare Sibiu, invalizilor văduvelor și orfanilor din războiul actual, s'au distribuit 60 de sănii și 36 de costume pentru orfani. Dl lt. colonel L. Comș a rostit la acest prilej o frumoasă cuvântare, arătând scopul luptei noastre în Răsărit și grija ce o purtăm familiilor celor plecați în război. Dl general E. Leoveanu a adus mulțămiri dlui lt.-col. Comș și corpului ofițeresc dela Cercul teritorial pentru concursul dat în această nobilă operă O distinsă asistență a participat la solemnitatea distribuirii darurilor.

Sfaturile de împăciuire la sate, deși introduse de scurt timp, au început a da cele mai bune rezultate. În multe comune din țară, cu președinți preoți sau învățători, membrii au ju-

decat numeroase procese, din care aproape toate s'au terminat cu împăcarea sătenilor, și abea câteva au fost trimise la judecătoria. În felul acesta lucrările judecătorilor rurale sânt cruțate de mulțimea măruntelor procese și cheltuieli de prisos.

Dela prefectura județului Sibiu. Se aduce la cunoștință generală că toate camerele din Sibiu găsite disponibile de către comisiunile speciale de recensământ care au lucrat în zilele de 15—19 Ianuarie 1944, sunt declarate blocate și nimeni nu are dreptul să închirieze vreuna din aceste camere, fără aprobarea specială a Prefecturii. În consecință orice închiriere care s'a făcut după data de 20 Ianuarie 1944, este declarată nulă și neavenită, iar vinovații vor fi internați în lagăr. — General C. Negocescu, pref. jud. Sibiu.

Anunț

Absolvenții Academiei teologice „Andreian”, cari doresc să se prezinte la examenul de capacitate preoțească, sunt anunțați prin aceasta că proxima sesiune de examen s'a fixat pe zilele de 28-29 Februarie a. c.

Candidații vor avea să-și înainteze cererile cu actele personale și de studii la Consiliul arhiepiscopesc până în ziua de 25 Februarie a. c.

Luni, 28 Februarie la ora 9 a. m., încep examenul în scris.

Consiliul Arhiepiscopesc

(9) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc, la Biserica „Sf. Petru și Pavel” din Brașov I. A. R., se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul de la Stat dela data când postul va fi întregit.
2. Venitele după serviciile din parohie.
3. Locuință, încălzit și luminat dela parohie în natură sau echivalentul în bani.
4. Poate ocupa și un serviciu, după pregătire, la Uzinele I. A. R.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de Diploma de cântăreț bisericesc dela o Școală de cântăreți bis, precum și alte acte de recomandare, Consiliului parohial al Bis. „Sf. Petru și Pavel” Brașov Cartierul I. A. R. și se vor prezenta la Biserica pentru a-și arăta cunoștințele în Tipic și aptitudinile la cântările bisericești.

Brașov, la 17 Ianuarie 1944.

Văzut:

Dr. N. Stinghe
Adm. Prot.

Pr. Gh. Malene
Paroh.

FOIȘOARA

Smerenie și înălțare

— Basarab cel Bătrân —

I

Nemeșul Dionisie, vrea în rușul capului să-l facă pe Dejuțul său cap de țară. Îi da înima brânci să-l urce pe tronul Ardealului, dar cum era cam bleg cu firea și cam sec cu duhul, nemeșul ardeleni nici nu vreau s'audă de el. De aceea se împrentă el cu gândul să-și facere norocul în altă parte și își zicea mereu:

— Ori unde și ori cum, numai domn să-l văd pe Dejuțul meu.

— Cum țesea într'una visuri și crola nelăcetă la planuri, s'apropie într-o zi cu multă voință de fiul său și începu a-l povesti:

— Știi, Dejuțul meu, că n'ar fi rea nici domnia Valahiei?

— Știu tătuțule, prea bine, numai cât acolo-i domn Basarab Vodă, îi răspunse fiul său, pe-un glas rece.

— Îl izgonim, că-l schismatic și necredincios.

— Bine-ar fi, tătuțule, numai cât asta-l treaba regelui.

*) După relatările din „Chronicon pletum Vindobense” despre expediția lui Carol Robert contra lui Basarab Voevod, în I. Lupaș, Din izvoarele istoriei române, Cluj 1928, p. 59—62.

— Nu te doară capul, Dejuțul tatii, că dacă și vulpea bătrână cade 'n cursă, apoi și regii se mai duc pe gheață de sfetnici.

Și nemeșul Dionisie se puse pe lucru. Îl amăgi pe Toma, voevodul Ardealului, îl ademini pe vlădica Nicolae din Alba-Iulia, li momi pe sfetnicii cei mai de încredere ai regelui, pe Andrei și Mihail și Martin și Petru, cu dulceața lăgăduielilor, să-l fiarbă pe Carol Robert și să-l aplice să izgonească din scaun pe Basarab-Vodă și să-i dăruiască fiului său Dejuțul domnia română.

II

Frunzele de ceară se scutură prin codrii Olteniei și brumă groasă s'asternuse peste văi. Oamenii se gâneau de iarnă, căci s'apropia postul Crăciunului din anul 1330, când sună prin țară știrea că ungurii le-au călcat joc mare oaste hotarul și alcargă spre Severin.

— Sunt mulți, ca păcatele.

— Și cruzi, ca lupii în turmă.

— Și truși, ca păunii.

— Și aduc cu ei arme multe și haine scumpe și bani de aur și argint și pungi de groșițe late și podoabe de mult preț și brâu de sable și cai mulți cu săi și frâne aurite, pentru regele Robert, care-l cu ei.

— Vine să ne robească țara și să ne strice rânduiala strămoșască.

— Să-l înlăture pe Basarab-Vodă și să ne pună domn unguresc.

— Să ne dea vlădică după legea lor.

— Să ne plardă și trușește și sufletește, se văleau cnejii și fruntașii și poporul îngrozit.

În vremea asta își strânse oastea și domnul Țării-Românești și și-o tocni de bătale. Dar cuvînta creștinească nu-l lăsa să se isbească de ostirea ungurească. Căută calea înțelegerii. De aceea trimise solle cu limbere de pace înainte regelui năvălitor, pe care-l întâlni prin părțile Severinului cucerit.

Cățiva nemeși, trușiși înfățișară regelui pe Ierarii și boerii cinstitei solii voevodale și întâiul sol îi grăi în numele domnului său Basarab-Vodă:

— „O, rege al meu, pentru că voi v-ați ostent cu adunarea oastei, eu osteneala voastră o voi răsplăti cu 7000 mărci de argint și vă voi lăsa în pace și Severinul cu toate ce se în de el, pe care acum cu putere le țineți în mâinile voastre.

Pe deasupra dare voiu plăti coroanei voastre cu credință în tot anul.

Nu mai puțin pe unul din fiii noștri îl voi trimite la curtea voastră, să slujească pe hanii și cheltulala mea.

Iar în schimb numai un lucru vă cer, să vă întoarceți îndărăt cu pace și să încunjuțați primejdia persoanei voastre și

a oamenilor voștri, pentru că dacă veniți și mai înăuntrul țării, primejdia nici decum nu o veți putea încunjuța!

Carol Robert ascultă cu capu 'n nori și cu narea 'n vânt cuvintele solului și răspunse trimișilor voevodali în graiu de truție:

— „Spuneți lui Basarab că el e păstorul oilor mele și eu îl voi scoate de barbă din bărlugul lui”.

Nemeșul Dionisie, pe care-l făcu regele ban al Severinului și fiul său Dejuț, cel visător de domnie 'n Țara-Românească, izbucniră în hohot de răs și după el și sfetnicii străluciți din jurul lui Carol Robert. Numai baronul Danciu se umbră la față și închinându-se adânc în fața regelui, îi spuse cu glas domol:

— „Doamna, Basarab vă grăește cu mare smerenie și spre cinstea voastră. De aceea ar fi bine să-i răspundeți cu toată bunăvoința regală și să-i arătați deplină iubire și milostivire”.

Sfetnicii regali izbucniră din nou în răs iar regele sfelderind cu privirea ochii nemeșului Danciu, urmă în glas muștrător:

— „Basarab e ciobanul oilor mele și-l voi scoate de barbă din bărlugul lui”.

Solla cinstită luă cu liniște răspunsul și l duse repede voevodului român, care-l primi cu întârziere:

— Pot veni, dar primejdia nici decum nu o vor putea încunjuța!

Nr. 13868/943

(7) 1-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei Feisa-Adămuș, din protopopiatul Târnava, se publică concurs cu termen de 30 zile.

Beneficiile sunt:

1. Salar dela Stat, conform calificățiunii.

2. Sesiune parohială bună și lângă sat în mărime de 22 jugăre 800 stj. p. arător.

3. De locuință se va îngriji parohia în comuna Adămuș.

Parohia se întregeste prin numire din partea Consiliului arhiepiscopesc, cu un preot destoinic.

Cereri însoțite de actele necesare se vor înainta la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 4 ianuarie 1944.

Consiliul arhiepiscopesc

Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu.

Nr. 369/944 Ep.

(8) 1-1

Publicațiune

În ziua de 17 Februarie 1944 la ora 10 dim. se va ținea în cancelaria Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, în Sibiu Strada Mitropoliei Nr. 45 etaj I, licitație publică cu oferte închise, pentru vânzarea unui număr de 1220 arbori, esență stejar, ce se găsesc în pădurea „Tufari” situată în hotarul comunei Cisnădie, județul Sibiu, reprezentând un volum de circa 1332 m. c. lemne de lucru, 595 metri steri lemne de foc și 165 gramezi de crăci.

Materialele lemnoase ce se vând sunt evaluate de organele silvice la suma de Lei 2.489.522.—

Ofertanții vor prezenta oferte închise, la data și ora de mai sus, în cancelaria Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, unde se pot vedea zilnic condițiile și se dau informații.

Ofertele vor fi însoțite de garanția de 5%.

Supraoferte nu se iau în considerare.

Sibiu, la 20 ianuarie 1944.

Consiliul arhiepiscopesc
ortodox român

**Vrei tu, român adevărat,
să te faci unealta dușma-
nului, ascultându-i șoaptele?**

III

În tabăra regală era veselie mare. Trufașul Carol Robert își ospăta stietnici dragi, mai ales pe Dionisie, noul ban al Severinului și pe fiul său Dejuț.

— Bucură-te, Dejuț, că în curând vei pune și tu mâna pe domnie în mult visata Valahie!

Și ciocneau păharele și zângăneau săbiile.

Iar în biserică domnească din Argeș clopoțeau cădelnițele, sunau dulos irmoașele. Se închina cucernic Basarab-Vodă și oastea sa credincioasă, cerând ca Domnul să-l miuească și să-l întărească, să-și mântuească țara strămoșească.

IV

De câteva zile frământa oastea lui Carol Robert pământul Valahiei, plină de trufia biruinței.

— Place-ți țara, voievoade? îl întreabă într-o zi regele pe Dejuț.

— Place, Doamne, că-i frumoasă, numai un pic cam ciudată, îi răspunse el grijuliu.

— De ce, Dejuț?

— Nici tu drumuri, nici tu sate, nici tu oameni, nici crezi, nici herghelii, nici-o turmă de oi măcar, numai foc prin treștișul bălților și numai fum de-a lungul codrilor.

Nr. 632—1943

(2) 3-3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa a II-a Planul de Jos, din protopopiatul Sebeșului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

a) Locuință;

b) Sesiune parohială 26 jug. cad. 310 St. □ arător, 460 St. □ fânaj;

c) Veniturile stolare obișnuite în parohie;

d) Salarul dela Stat.

Cereri de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox-român al Sebeșului, — în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și încuviințarea de candidare la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Oficiul protopopesc Sebeș: în înțelegere cu Consiliul parohial din Planul de Jos.

Sebeș-Alba, 29 Decembrie 1943.

Dr. Vasile Oană

protopop

Zicala bătrânească „sângele apă nu se face” s'a dovedit adevărată și prin dania millor de români care, de bună voe, s'au dus la Centrul de sânge conservat al armatei, să dea sânge pentru ostașii răniți.

Nr. 14.070—943/1

(4) 2-3

Concurs

Pentru întregirea postului de inspector al învățământului religios de grad secundar din Arhiepiscopia noastră, înființat de On. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul Cultelor cu Nr. 60.218—943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Salarul împreună cu acest post este de 16.000 Lei lunar.

Solicitanții trebuie să fie preoți de confesiune ortodoxă.

Cei ce doresc a ocupa acest post își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în Legea învățământului secundar, Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu.

Sibiu, la 4 ianuarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 13508—1943

[90] 3-3

Concurs

La Consiliul nostru arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu, Serviciul inventarii, sunt vacante următoarele posturi, pentru care se publică concurs cu termen de 30 zile:

1. Un post de șef de Secție, cu salar lunar de 12.100 Lei.

2. Un post de subșef de birou, cu salar lunar de 7800 Lei.

3. Un post de impiegat cu salar lunar de Lei 6000.

Cei ce doresc să ocupe aceste posturi își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în avizul nostru din Telegraful Român Nr. 17/1943 Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu.

Candidații trebuie să fie de confesiune ortodoxă.

Sibiu, la 23 Decembrie 1943,

Consiliul Arhiepiscopesc

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

AVIZ

Se aduce la cunoștința P. On. Oficiilor protopopești și parohiale, că s'au majorat taxele de publicare a Concurselor în Telegraful Român, după cum urmează:

Concurs de protopop	Lei 5000.—
„ „ paroh cl. I	„ 3000.—
„ „ „ „ II	„ 2500.—
„ „ „ „ III	„ 2000.—

plus timbru Lei 10.— la mie.

Administrația
TELEGRAFULUI ROMÂN
Sibiu

Nr. 1315—1943

(1) 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa primă: Zărnești III, protopopiatul Bran, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venite împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat;

2. Venitele stolare obișnuite în protopopiatul Bran;

3. Sesiia parohială, circa 8 jug. fânaj și arător.

Cereri de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, în Zărnești, jud. Brașov, iară concurenții se vor prezenta în parohie în Duminică ce o va fixa Oficiul protopopesc Bran, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul.

Zărnești, la 20 Decembrie 1943.

Vasile Stoicanea
protopop

Poșta redacțiunii. P. On. Oficiu protopopesc, Aurig. Sunt poștiți la Tipografie.

Nr. 14.070—943/2

(3) 3-3

Concurs

Pentru întregirea postului de inspector al învățământului religios de grad primar din Arhiepiscopia noastră, înființat de On. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor, Subsecretariatul Cultelor cu Nr. 60.218—943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Salarul împreună cu acest post este de 16.000 Lei lunar.

Solicitanții trebuie să fie preoți de confesiune ortodoxă.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în Legea pentru organizarea învățământului primar, Consiliului Arhiepiscopiei ort. rom. din Sibiu.

Sibiu, la 4 ianuarie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

**Prin minciuni, dușmanul turbură
sufletele celor slabi**

**Nu lăsa otrava svonului dușman
să-ți pătrundă în casă!**

potopul copacilor de pe râpele înalte asupra vrășmașilor din vale și cădeau vitejii regelui ca muștele.

— Dați la cap! răsună îndemnul lui Basarab-Vodă și loviturile băștinășilor căutau cu sete vârful capului încoronat și izbeau ca tunetul în zidul curtenilor săi străluciți. Însăpământat de necruțatoarea vijele, Carol Robert chemă la sine pe Dejuț și îi grăi poruncilor:

— A ta e țara Valahiei, a ta să fie și coroana! și cu aceasta îl și încoronă pe loc și-l îmbracă în lăcătoarea manta regală, iar el se ascunde într-o tundră de oști de rând și se pierdu într'un tufiș.

Dejuț văzându-se la cârmă, prinse a da la porunci, a sări în dreapta și în stânga, îmbărnățându-și ostașii. Se aruncă apoi într-o încăierare învolburată, să facă minune vitejească. Dar, un braț valah îl trânti la pământ și o sulită sprintenă îi străpunsese inima.

VI

După trei zile și trei nopți de sângereare se sălășli din nou liniștea peste strămoșeasca roșie. Pe vatra bălăii zăceau ca bușteni țerari și curtenii, căpitani și ostași fără număr, căzuți pentru domnia lui Dejuț.

Carol Robert scăpă cu fuga iar Basarab-Vodă luând cununa biruinței, se aplecă la pământul ud de sânge, să-și facă ruga: — Doamne, să am iertare, că eu t-am rugat cu toată smerenia să-mi lase în pace țărișoara, căci altcum primejdia nici decum nu o va putea înlocui.

A. Nanu